Dimensiunea morală a leadershipului

On Ianuarue 08, 2020

Găsește-ți jumătatea de spirit care te completează în peisajul frământat al evenimentelor, prin prisma experienței "nu e nimic și totuși e" care te educă și te face să fi om.

Goldstone (2016). De ce am revăzut acest film? Nu pentru acțiune, nu pentru simplitatea montajului, nu pentru câteva replici bine conturate, nu pentru povestea unui orășel sărac aflat la capătul lumii. Nu pentru apariția unui indian care lasă în urmă spiritul său curajos, aventurier, plin de duh sfânt, având ceva din adierea fină, dar rece, a vântului deșertic. Ci, pentru finalul plin de pace, strecurat printre meandrele intersectate ale înțelesurilor vieții proiectate în fundalul fascinant al stâncilor masive, pline de istorie, de ritualuri și superstiții.

Privirile spectatorului ostenesc căutând în deșert un punct de sprijin dincolo de vijelia năprasnică a unor evenimente bizare. Dar ca să poți spune că trăiești tu însuți în ultimele cinci minute din film, pe acel fundal muzical liniștit care inspiră mult prilej de pace, însăși starea sufletească a eroului prins între lumea nouă și vechile sale rădăcini, ca să te reculegi în liniște, în ecoul spiritelor războinice, glorioase, și în sfârșit libere, mai întâi trebuie să supraviețuiești adevărurilor hotărâtoare ale vieții. Dacă reușești acest lucru, atunci vei înțelege totul. Şi vei trăi împăcat cu tine însuți.

Nu este un final fericit sau nefericit, ci este simbolul unei chemări mistice a pământului. Scoate în evidență acea bucată din tine care te completează, tot așa cum intersectarea culorilor te ajută să înțelegi mai bine arta peisajului modelat de un artist.

Să fii veriga cea mai puternică care leagă adâncimea tainică a destinelor omenești, fragile în fața lucrurilor trecătoare, de îndeplinirea unei chemări neînțelese. Să rămâi cu conștiința curată, plin de recunoștință față de cei care slujesc cu devotament drumul plin de semnificații al vieții, ca o picătură din univers, un drum inițiatic pe trepte de vârstă și de ascensiune spirituală, cu apel de reîntoarcere la origini.

Iată ce înseamnă să fii sincer cu tine în ecoul unei lumi care nu dispare nici în veacurile viitoare...

Leadership: Construcția ta identitară și sufletească se deschide în fața unei jumătăți de ființare sublimă, purificatoare, care confirmă caracterul veridic a lui „Cine sunt" în mijlocul unui prezent care își reneagă trecutul?

Cât de tulburi ne apar uneori adevărurile rătăcitoare ale trăirii vieții prin suflet de indian, în afara oricăror constrângeri, dincolo de orice intimidări, sfidând orice autoritate în afară de Dumnezeu. Este singurul spirit care dăinuie prin veacuri. Toti ceilalți urmăresc conținutul material al avuției, cu privirea ațintită asupra intereselor ascunse, mai mult ca un blestem, ca un prizonierat, fără să se uite îndărăt la ce s-a pierdut din ei înșiși...

Cam asta e ideea filmului. Respect pentru cel ce-a scris scenariul.

Să suporți orice fărădelege în bătaia gloanțelor care șuieră silențios pe lângă urechile tale. E un fapt tragic, nu o consolare. Crezi c-ai scăpat, dar amintirea rămâne, străbătută de sentimente adânci și reținute, ca o rană care doare enorm, chiar dacă nu sângerează. Şi chiar și atunci când crezi că te-ai îndepărtat din bătaia privirii aruncate asupra faptelor consumate, o flacără roșie încă mai arde în tine, te cheamă înapoi spre lecțiile vieții, strigă cu toată

puterea să-ți repari greșeala de a trăi ca un trecător neînsemnat în lumea asta.

Instinctiv, eliberator, cu forță morală, unii se reîntorc la ceea ce contează cu adevărat. Alții continuă să fugă de ei înșiși.

Nu vom trece niciodată dincolo de calea descoperii lui „Cine sunt?" dacă nu reușim să vedem înăuntrul lucrurilor pe care le trăim cu demnitate, pe care le primim de la înălțimea unor credințe și modele străvechi de gândire, și din prisma faptelor pe care le vom regreta la bătrânețe.

Omul bun își recunoaște la timp șansa de a deveni conștient de propria natură, găsindu-și adevăratul sens al vieții în recuperarea trăirilor irosite în candela învinșilor, nu neapărat în cunoașterea care rezultă din trecerea de la „acum" la „atunci".

Leadership: Natura ta oglindește chipul prezentului etern într-o experiență a esențelor care scoate lucrurile din condiția de a fi umilite prin uzură și consumate pragmatic în ritmul lent al faptelor nesimțitoare?

Am văzut o femeie deosebit de manierată, inteligentă, având acea scânteie de glamour, rostind vorbe alese cu grijă, care sub chipul de „bunătate întruchipată" își face drum spre nelegiuire. Fără remușcări, fără griji, fără teamă. Nu-și dă seama că astfel își chinuiește sufletul, tot mai îmbătrânit, tot mai însângerat de cruzimea ce există în el. Un sânge atât de toxic se încălzește numai cu plăceri de o clipă. Se simte natura ei rece încă de la prima conversație. Trecutul a înghițit-o și pe ea, dar în coordonatele unei trăiri fără repere morale.

Adevărata ei motivație, era într-adevăr dorința de îmbogățire, cu orice preț, prin orice mijloace? Poate că, în fond, își dorea acea mare iubire din povești, dar o iubire aleasă greșit, căci trebuia întreținută, consolată. Şi până la urmă marea iubire pleacă cu banii ei, dar fără ea. O linie discontinuă manifestată prin dulcețuri și viclenii, continuată șerpuitor în adâncimea tragediei.

Oamenii aflați în această tragedie își fac întotdeauna un obicei din a oferi o plăcintă cu mere celor care trebuie să-și țină gura închisă...

Am întâlnit apoi un bătrân indian de culoare, folosind ca prilej de a-și descărca sentimentele vechi în mijlocul unei lumi care nu mai crede în idealuri, în drepturile omului, în Dumnezeu. Cuvintele lui sunt simple, plăcute la auz, dar îndurerate de schimbările care se cer a fi implementate. Singurul lucru care îl va scoate din angoasa fundamentală, din acea trăire de abandon în fața schimbării inevitabile, este moartea. A ajuns lângă strămoșii săi mai repede decât ar fi trebuit.

În bunătatea lui, probabil nu i-a părut rău.

Leadership: Crezi că există o non-separabilitate între realitatea „eternei întoarceri" și lucrurile care și-au pierdut valoarea, luând seamă de faptul că lumea reprezintă o entitate coerentă în care fiecare parte e conectată cu toate celelalte?

Am înțeles de ce oamenii își acceptă sfârșitul căutând să vadă, sau fără să fie văzuți, o realitate a „eternei întoarceri". Pentru că privesc adevărul lucrurilor din prisma unui trecut care nu mai transmite nimic epocilor de după el. Ca și când ai oferi o carte plină cu adevăruri unui orb care vrea din tot sufletul să vadă, dar nu vede.

Așadar, orice durere se datorează efortului de a recrea o lume dispărută, greu de observat, efortului de a vedea adevărul și frumosul din niște lucruri care și-au pierdut valoarea, echilibrul, înțelesul, consistenta sau forma, fără să ai capacitatea de a le raționaliza, de a le diferenția atunci când te lovești de ele cu totul întâmplător.

Am rămas pe gânduri la câte-o scenă fără niciun decor, în afară de un pat și un scaun. Cineva spunea că rătăcesc mulți câini prin deșertul acela arid, n-am văzut niciunul. Un uliu se rotea la un moment dat în înaltul cerului. Numai o pană prinsă în stropitoarele de la parbrizul unui jeep vechi mai amintește de el, pe la final...

Doi polițiști. Un cowboy și un indian. Puțin vanitoși în simplitatea lor, cam prea fermi în sinceritatea lor, se află doar la un pas de rivalitate, ca la sfârșitul filmului să formeze o echipă redutabilă, un duo imbatabil în fața corupției. Primul așteaptă răsăritul unui soare plin de căldură, celălalt așteaptă răsăritul unui suflet stins cândva. În inima lor încă pâlpâie flacăra credinței veghetoare. Realitatea dură încă nu le-a distrus ceea ce au mai bun în ei, mai frumos, mai curat, mai eliberator. Probabil, magia prezentului etern se verifică strălucind în ei prin forța motrice a unui gând tainic: *„Lupta întemeiază existența”.*

Aș zice că eroii din acest film se descoperă sub forța unui clopot care bate de trei ori, apoi se oprește. Este destul ca oricare din ei să facă un mic pas spre moarte, pentru ca întreg lanțul de stări sufletești să se desfășoare *nella coscienza* ca un gong care desparte lumile, le restrânge la o misiune morală, tot așa cum iubirea se restrânge la forțe sufletești.

Fiecare din ei scoate la iveală un adevăr de care nu era conștient că și-l asumă în peisajul evenimentelor: *„Orice râu se lovește puternic de pietre. Şi chiar dacă continuă să curgă mai departe, mai domol sau mai alert, nu-l aude nimeni cum strigă de durere”.*

Leadershipul bazat pe învățătură și morală pune în evidență ideea existenței unui orizont spațial deosebit de Eul nostru și afară de noi, într-un prezent care nu-și uită trecutul, ci este condamnat să-l repete și să-l îndure ca puritate indispensabilă schimbului de la suflet la suflet.

Dimensiunea morală a leadershipului este centrată pe o „raționalitate normativă” la baza căreia se află ceea ce considerăm a fi bun în împlinirea unei năzuințe care se raportează prin câmpul energetic „spațiu-timp” la însăși la cauza ei: evenimentul lăuntric pur.

Source: https://neculaifantanaru.com/dimensiunea-morala-a-leadershipului.html